

Arrest

nr. 159 766 van 13 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren allen van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij en haar advocaat G. DEBANDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN tevens verschijnt voor de overige verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 1 september 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 oktober 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

1.2 Op 9 december 2011 dienen de verzoekende partijen een volgende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 13 april 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3 Op 23 december 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 18 en 22 september 2012 en op 28 januari 2013 wordt deze aanvraag aangevuld.

1.4 Op 9 mei 2012 respectievelijk 13 augustus 2012 respectievelijk 31 oktober 2012 dienen de verzoekende partijen een volgende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 4 juli 2012 respectievelijk 20 september 2012 respectievelijk 21 november 2012 worden deze aanvragen onontvankelijk verklaard. Op 29 januari 2013 wordt laatstgenoemde beslissing van 21 november 2012 ingetrokken, doch op 25 februari 2013 wordt de aanvraag van 31 oktober 2012 opnieuw onontvankelijk verklaard. Ook deze beslissing van 25 februari 2013 wordt naderhand ingetrokken.

1.5 Op 15 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 21 februari 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.12.2011 en aanvullingen op 20.09.2012, 01.10.2012, 19.12.2012 en 28.01.2013 werd ingediend door :

*R(...), B(...)(R.R.: (...))
geboren te (...) op (...)*

*R(...), S(...)(R.R.: (...))
Ook gekend onder de naam: S(...), S(...)
Geboren te (...) op (...)*

Wettelijke vertegenwoordigers van:

*R(...), L. geboren op (...)
R(...), Lα(...) geboren op (...)
R(...), Lor(...) geboren op (...)*

*Allen van nationaliteit Kosovo
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 2008 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlandse lessen gevolgd zouden hebben alsook een cursus maatschappelijke oriëntatie en een inburgeringscursussen, dat meneer R(...) werkbereid zou zijn, dat zij een sociaal netwerk uitgebouwd zouden hebben en

getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkenen wist dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen vroegen asiel aan op 10.12.2008. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 20.10.2009 met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen betekenden een bevel om het grondgebied te verlaten op 25.11.2011. Zij verkozen echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procédure - namelijk 10 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkenen leggen een reisadvies voor van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken voor Kosovo. Dit kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien dit advies van toepassing is voor toeristen, en dus niet voor betrokkenen die de Kosovaarse nationaliteit hebben. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Betrokkenen halen verder aan dat er geen diplomatieke post is in Kosovo. Dit is echter niet correct gezien er wel degelijk een diplomatieke post is in Pristina. Regelmatig zijn er verschillende Kosovaren die een aanvraag indienen via deze diplomatieke post in Pristina. Bijgevolg kan dit niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkenen nog een lopende aanvraag 9ter hebben, kan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij aan aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een lopende aanvraag 9ter hebben, geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

De voorgelegde artikels kunnen evenmin aanzien worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn in Kosovo.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt: (...)

Verwerende partij verwijt aan verzoekende partij dat zij geen bijzondere omstandigheden heeft laten gelden die rechtvaardigen dat haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in België heeft gedaan.

Verwerende partij werpt verzoekende partij tegen dat het feit dat haar minderjarige kinderen school lopen geen bijzondere omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat hun aanvraag tot verblijfsmachtiging in België wordt gedaan. Verzoekende partij zou immers school kunnen lopen in Kosovo.

Het feit dat iemand school loopt maakt een bijzondere omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België wordt gedaan. Het kind in kwestie zou immers een volledig schooljaar verliezen door terug te keren naar Kosovo om daar een aanvraag in te dienen.

Het feit dat deze of gene specifieke soort scholing al dan niet beschikbaar is, en in welke vorm, is hier niet direct van tel. Het doel is immers niet om te verzekeren dat elk kind de scholing kan krijgen die het nodig heeft, dit zou op zich immers een omstandigheid ten gronde uitmaken. Het doel is om te vermijden dat het kind een volledig schooljaar verliest.

Daar bovenop dient er natuurlijk ook rekening gehouden te worden met het feit dat het voor verzoekende partij, met name de minderjarige kinderen, erg moeilijk zal zijn om in Kosovo te aarden en hun scholing op te pikken, gezien zij op ons grondgebied zijn opgegroeid.

Indien verzoekende partij terug naar Kosovo zou reizen zou zij haar studiejaar verliezen en volledig dienen over te doen. Dit zijn wel degelijk bijzondere omstandigheden die het verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om naar Kosovo te reizen om daar een visum aan te vragen.

In tweede instantie dient er opgemerkt te worden dat verwerende partij er niet mee kan volstaan te stellen dat de lopende 9ter aanvraag niets te maken heeft met bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Immers, bijzondere omstandigheden zijn omstandigheden die het een vreemdeling bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in het land van oorsprong. Een medische toestand die het een vreemdeling onmogelijk maakt om naar het land van oorsprong af te reizen in de zin van artikel 9ter Vreemdelingenwet maakt het de vreemdeling natuurlijk eveneens onmogelijk om naar het land van oorsprong af te reizen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Anders stellen is manifest onredelijk.

Daarenboven schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust in zoverre ze geen rekening heeft gehouden met alle relevante elementen bij het nemen van de beslissing. In casu heeft ze geen rekening gehouden met de relevante medische elementen die verzoekende partij verhinderen naar Kosovo te reizen om een aanvraag in te dienen.

Daarbij dient er opgemerkt te worden dat de door verwerende partij gegeven motivering niet afdoende is gezien de motivering de bestreden beslissing niet kan schragen.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2 Daar waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, dient erop gewezen te worden dat deze bepalingen betrekking hebben op de formele en niet op de materiële motiveringsplicht. Verder wijst de Raad erop dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partijen niet kunnen voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maken zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

In de mate dat de verzoekende partijen ook de schending van de materiële motiveringsplicht op zich aanvoeren, dient erop gewezen te worden dat deze inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

Voormeld artikel 9bis luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van voormeld artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift beperken tot een uiteenzetting met betrekking tot twee van de door hen als buitengewone omstandigheid ingeroepen elementen.

In de eerste plaats gaan de verzoekende partijen in op de motivering van de bestreden beslissing aangaande de scholing van hun minderjarige kinderen. Zij menen dat het feit dat iemand school loopt een bijzondere omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt gedaan, dat het kind in kwestie immers een volledig schooljaar zou verliezen door terug te keren naar Kosovo om daar een aanvraag in te dienen. Zij stellen dat het niet direct van tel is dat deze of gene specifieke scholing al dan niet beschikbaar is en in welke vorm, dat het doel immers niet is te verzekeren dat elk kind de scholing kan krijgen die het nodig heeft, dat dit immers een omstandigheid ten gronde zou uitmaken, maar dat het doel is te vermijden dat het kind een volledig schooljaar verliest. De verzoekende partijen geven verder aan dat daarbovenop natuurlijk rekening dient te worden gehouden met het feit dat het voor hun minderjarige kinderen erg moeilijk zal zijn om in Kosovo te aarden en hun scholing op te pikken, aangezien zij op ons grondgebied zijn opgegroeid. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partijen in hun aanvraag van 21 december 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onder "*Buitengewone omstandigheden*" met betrekking tot de scholing van hun kinderen het volgende hebben aangevoerd: "*Hun zoontje loopt momenteel school bij de Vrije Basisschool (...) in Mortsel.*", dit onder het opschrift "*1. Duurzame lokale verankering*". Ook in de aanvullingen van 18 en 22 september 2012 wordt slechts gesteld dat de kinderen hier naar school gaan. De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag (of in latere aanvullingen) dan ook geenszins aangevoerd dat zij menen dat de scholing van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt omwille van het feit dat zij willen vermijden dat de kinderen een schooljaar verliezen. Ook hebben de verzoekende partijen niet eerder aangevoerd dat het voor de kinderen erg moeilijk zou zijn om in Kosovo te aarden en hun scholing op te pikken. Zodoende kunnen zij aan de gemachtigde ook niet verwijten op het aangevoerde element niet in deze zin te hebben geantwoord. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat het aan de verzoekende partijen toekomt om duidelijk uiteen te zetten op grond waarvan zij menen dat een door hen ingeroepen element een buitengewone omstandigheid uitmaakt die verantwoordt dat de aanvraag in België in plaats van in het land van herkomst wordt ingediend. Het is niet aan de gemachtigde om in de plaats van de verzoekende partijen in te vullen met welk doel deze een bepaald element zouden hebben ingeroepen en hieromtrent vervolgens te motiveren. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de scholing, waarin de gemachtigde verwijst naar het feit dat niet aangetoond wordt dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en dat de scholing geen gespecialiseerd onderwijs behoeft of een gespecialiseerde structuur die niet in het land van herkomst te vinden is, niet afdoende zou zijn of kennelijk onredelijk, en dat een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou voorliggen.

In de tweede plaats gaan de verzoekende partijen in op de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de lopende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij dit onderdeel van het enig middel, gelet op artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet, dat het volgende stelt: "*Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter*". Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*) blijkt immers dat het de betrachting van de wetgever was om “*opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekommen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.*” Er dient te worden vastgesteld dat in de aanvraag van 21 december 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt ingeroepen dat de tweede verzoekende partij ernstige medische problemen heeft, dat zij onder meer lijdt aan een ernstige posttraumatische stressstoornis waarvoor zij de nodige begeleiding en medicatie nodig heeft, maar dat er in Kosovo geen aangepaste zorg en medicatie voorhanden zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat de medische problematiek van de tweede verzoekende partij reeds werd ingeroepen in de aanvragen van 1 september 2009 en 9 december 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (en naderhand nog in aanvragen van 9 mei 2012, 13 augustus 2012 en 31 oktober 2012). De in voormelde aanvragen van 2009 en 2011 vervatte medische elementen kunnen derhalve niet meer dienstig worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden in het kader van een latere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bij een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing kan de gemachtigde blijkens de wet niet anders dan deze medische elementen niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheden. Het betoog van de verzoekende partijen in dit verband is dan ook niet dienstig. De verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift ook geenszins aan dat de door hen in hun aanvraag van 21 december 2011 om machtiging tot verblijf ingeroepen elementen aangaande de medische problemen van de tweede verzoekende partij andere elementen zouden zijn dan elementen die werden ingeroepen in het kader van de eerder ingediende aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de mate dat de verzoekende partijen in hun thans voorliggend verzoekschrift voor het eerst verwijzen naar een onmogelijkheid om te reizen, dient – nog daargelaten de vraag of dit gegeven zou vallen onder de uitsluiting van voormeld artikel 9bis, § 2, 4° – erop gewezen te worden dat zij dit element hoe dan ook in voormelde aanvraag van 21 december 2011 in het geheel niet hebben ingeroepen, zodat ook wat dit betreft, dient te worden vastgesteld dat aan de gemachtigde niet kan verweten worden hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. De verzoekende partijen menen in dit verband nog dat een medische toestand die het een vreemdeling onmogelijk maakt om naar het land van herkomst af te reizen in de zin van voormeld artikel 9ter, het de vreemdeling natuurlijk eveneens onmogelijk maakt om naar het land van oorsprong af te reizen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en dat anders stellen manifest onredelijk zou zijn. Gezien de bestreden beslissing – zoals hoger reeds vastgesteld – echter in het geheel geen motivering in dit verband bevat, kunnen de verzoekende partijen ook niet voorhouden dat de gemachtigde in deze zin zou hebben gemotiveerd. In de mate dat de verzoekende partijen al belang hebben bij hun betoog aangaande de medische problemen van de tweede verzoekende partij, dient te worden vastgesteld dat zij niet aannemelijk maken dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn of kennelijk onredelijk, en dat een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou voorliggen.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het evenredigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (*cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301*). Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn, zodat een schending van het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel niet wordt aangetoond.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (*RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954*). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen ook in dit verband verwijzen naar de medische elementen die hen zouden verhinderen naar Kosovo te reizen om

een aanvraag in te dienen, zodat het kan volstaan te verwijzen naar hetgeen in dit verband hoger werd gesteld. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3.3 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE